

Милош МИЛИШИЋ

ЗАДУШНИЦЕ

Отварам врата
Вратнице
Да видим себе
И бивше

Задушнице
Радоснице

Јабукe смoквe
Цицвара попара
Греју се душе
У пламену
Свећнице
Дремљива лепљива
Куња смрт
На камену

Упртим у наручје
Кокчине кокчинице
Децу
Празне котарице

Па кућама пођемо
Живи и мртви

Задушнице
Радоснице

ПРАЗНИК

Сутра је празник
Онај што се не помиње
Не ваља га ни у сну
Снивати
Тешко оном ко га
Не празнује

Постили смо недељама
Пуни су нам стомаци
Глади и псећег лавежа
По вас дан привиђамо
Тајну вечеру

Обуците беле кошуље
И језик за зубе
Питали вас ко
Реците
Јели смо у среду
Нисмо гладни

Ако издају стомаци
Тешко вашим главама
И мојој души

А
Који је данас дан
Мати
Ђавољи
Не питај

ВРАТА

Врата никако нисам могао
Да затворим
Залупим их
Она се за мном
Отворе

Покушавам лаганије
Не помаже

Ове руке не могу
Да их запрече

Замандале
Закрачуне

Ако је смрт соба
Тешко мени
Колико год ме зидови
Грабили
Врата ће се отварати
Као небеса
Пред Распетим

И шта ће бити са мном
Ако се не скрасим
Не легнем
Као што на душу легне туга
И никад не оде

КРУГ

Прошао сам једном овуда
Са туђом главом на раменима
Нечијим језиком у устима

Сећам се овог дрвета
Што личи на жену
По чијој сам утроби
Сејао зоб и пшеницу

Живео сам некад под овим кровом
Писао и читао ове књиге
Све док није дошло
Оно дрво и рекло ми
Уђи у моју крв

У круг оплетен жицом
У снове ограђене паучином
Уђи

Немаш више куд

Жањи зоб и пшеницу
И трчи у круг
У круг
У круг

ПРОЛЕЋЕ

Кровови су тачно распоређени
На две воде
У три петка шарен певца

Замрљаш плавом
Двориште и људе
За лептиром трче
Деца

Кад мати занемогне
Закука
Легну у брашно
Пролеће изађе
Из леје лука

Кроз платно потече река
Морава Лепеница
Рибе у руку
Пољубе свеца

Одмотава се клупко
Растаче дан
Сад је најпрече
Завршити живот
Започети сан

САРАЈЕВО

*»Кличе вила са врх Требевића –
Јел' Сарај'во идје је некад било...«*

Горе јутра
Кликну песма
Изгоре изгоре
Изгоре

Беле жене
Црни људи
Греју шаке
На пламену

Руди грожђе
У пепелу

Песма вину
Душу јетку
Изгоре
Да се дене
Нема камо
Ни на небо
Ни у земљу
Мутно море
Препловила

Сарајево слатко гробље
Кличе вила кличе вила

КОЊ, ПТИЦА, ДРВО, СУНЦЕ

Коњ има кажу
Шест ногу
Реп и гриву
Жито за зобање

Птица лети
изнад жита

Дрво има гране
И лишће
Да лови сунце
У разапети сан од хлорофила
Налик на отворену кутију

Сунце драге воље
Улази и излази
Из кутије
Као принц из бајке

Од земље кројим капуте
Да вам не буде хладно
Да се не смрзнете
Кад останете без сунца
Жита и птица

Вас двоје
Што станујете у мојој оловци
И шарате по папиру
Да коњ има
Шест ногу